

Jesaja 66,10-14

10 Laat allen die Jeruzalem liefhebben
zich met haar verheugen en juichen om haar,
laat allen die om haar treuren nu samen met haar jubelen.

11 Aan haar vertroostende moederborst
zullen jullie drinken en verzadigd worden,
haar rijke, volle borsten zullen je zogen en verkwikken.

12 Want dit zegt de HEER :

Ik laat de vrede als een rivier naar haar toe stromen,
de rijkdom van alle volken als een overlopende beek,
en jullie zullen ervan drinken.

Je zult op de heup gedragen worden en worden gewiegd op haar schoot.

13 **Zoals een moeder haar zoon troost, zo zal ik jullie troosten;
in Jeruzalem zul je troost vinden.**

14 Wat jullie daar zien, zal je hart verblijden,
je botten zullen gedijen als het jonge groen.

De HEER zal zijn dienaren zijn macht tonen en zijn vijanden zijn verbolgenheid.

Lucas 10,1-20 (zonder 12 tm 15!)

Uitzending van de leerlingen

1 Daarna stelde de Heer tweeënzeventig anderen aan, die hij twee aan twee voor zich uit zond naar iedere stad en plaats waar hij van plan was heen te gaan. 2 Hij zei tegen hen: 'De oogst is groot, maar arbeiders zijn er weinig; vraag dus de eigenaar van de oogst of hij arbeiders wil sturen om de oogst binnen te halen. 3 Ga op weg, en bedenk wel: ik zend jullie **als lammeren onder de wolven**. 4 Neem geen geldbuidel, geen reistas en geen sandalen mee, en groet onderweg niemand. 5 Als jullie een huis binnengaan, zeg dan eerst: "**Vrede voor dit huis!**" 6 Als er een vredelievend mens woont, zal jullie vrede met hem zijn; **zo niet, dan zal die vrede bij je terugkeren**. 7 Blijf in dat huis, en eet en drink wat men je aanbiedt, want de arbeider is zijn loon waard. Ga niet van het ene huis naar het andere. 8 En als jullie een stad binnengaan en daar welkom zijn, eet dan wat je wordt voorgezet, 9 genees de zieken die er zijn en zeg tegen hen: "**Het koninkrijk van God heeft jullie bereikt.**" 10 Maar als jullie een stad binnengaan waar je niet welkom bent, trek dan door de straten en zeg: 11 "Zelfs het stof van uw stad dat aan onze voeten kleeft, vegen we van ons af als aanklacht tegen u; **maar bedenk wel: het koninkrijk van God is nabij!**"

16 Wie naar jullie luistert, luistert naar mij, en wie jullie afwijst, wijst mij af. En wie mij afwijst, wijst hem af die mij gezonden heeft.'

17 De tweeënzeventig* keerden vol vreugde terug en zeiden: 'Heer, zelfs de demonen onderwerpen zich aan ons bij het horen van uw naam.' 18 Hij zei tegen hen: 'Ik heb Satan als een lichtflits uit de hemel zien vallen! 19 Bedenk wel: ik heb jullie de macht gegeven om slangen en scorpioenen te vertrappen en om de kracht van de vijand te breken, zodat niets jullie kan schaden. 20 Verheug je er echter niet over dat de geesten zich aan jullie onderwerpen, maar **verheug je omdat jullie naam in de hemel opgetekend is.**'

Wat nemen wij mee?

Arjan Noordhoek

Jesaja 66, 10-14 Lucas 10, 1-20 (zonder 12 tm 15)

Inleiding

Het gebeurt niet zo vaak in de bijbel dat God als een moeder wordt neergezet. In Jesaja 66 staat: 'Zoals een moeder haar zoon troost, zo zal Ik jullie troosten'. Het vraagt moed om iets met je geloof te doen, te laten zien dat je christen bent. Maar ook om terug te gaan naar het kind-in-jezelf, je eigen verlangen serieus te nemen. Dat durven mensen als ze zich gesteund weten, soms zelfs gedragen door de zorgzame liefde en troost van anderen.

De joodse ballingen, maar ook de leerlingen van Jezus hadden die moed en steun nodig, en zijn wij anders dan hen?

Wat is onze krachtbron, wat nemen wij mee als wij die reis gaan maken?

De zorg van een moeder

De profeet Jesaja was een troost-profeet, aan het eind van de Babylonische ballingschap. Daar 'By the Rivers of Babylon' was het joodse volk terecht gekomen, gedeporteerd. Eigen schuld, zeiden de profeten, want door niet te vertrouwen op de Allerhoogste en niet zijn oproep om voor de zwakkeren te zorgen in praktijk te brengen. Ballingschap is gevangenschap, niet gevlucht maar wel ontheemd, eigen schuld....

"Mama heeft je nog zo gezegd, blijf bij dat gasfornuis weg. En nu heb je je vingertjes gebrand. Nou, kom maar gauw hier. Eerst even onder de koude kraan en mama heeft ook nog wel ergens brandzalf. Dat doen we op je vingertjes en dan trekt de pijn wel weg. Het doet pijn hè. Nou kusje erop, gaat het al wat beter?"....

De pijn is er nog wel, maar het is net of het iets minder erg wordt. Zo doet een moeder met haar kind. En als de ergste pijn geleden is, dan trekt het kind er weer op uit. Nieuwe gevaren tegemoet. Moeder laat het gaan, maar houdt het wel nog beter in de gaten.

De pijn heeft een functie. Het kind heeft geleerd. De wereld is soms niet veilig, zoals de warmte die het kind kent van de moederborst. Het zal wat voorzichtiger zijn bij z'n volgende stappen de wijde wereld in. Maar erop uit trekken zal die, want dat is z'n bestemming. En hij krijgt de moed ervoor, omdat hij weet dat moeder altijd ergens in de buurt is om hem op te vangen en te troosten.

Jesaja als trooster

Het joodse volk heeft zo'n zeventig jaar in ballingschap doorgebracht daar in Babel, ze begonnen er te wennen, ze waren gesetteld, hadden hun eigen gebouwen, synagogen, mochten hun eigen godsdienst beoefenen en de Babyloniërs waren de Joden goedgezind.

Maar hun bestemming lag in het beloofde land Israel, in Jerusalem, de stad van Vrede, en niet in Babel, de stad van de toren die in de hemel reikte (door Karel Eijkman ooit vertaald in zijn kinderbijbel als "Babelstad", een plek met praatjes die gaatjes vullen, maar het niet halen bij wat het volk van Israel had geleerd). Ze moesten dus weer terug naar Jerusalem, de stad van Vrede, op reis. Naar een stad die volkomen in puin lag. Weg uit de veilige omgeving naar een onheilsgebied vol rampen en gevaren.

Dan heb je meer aan een zorgende, troostende moeder dan aan een Vader die veel van je verwacht. Want vaak is terugkeer moeilijk, terug naar je wortels, terug naar jezelf, je verloren principes. Het zal vele voeten in aarde hebben, voordat Jeruzalem weer zal zijn herbouwd en weer een veilige stad zal zijn.

Jesaja mag de God van hemel en aarde presenteren als een voor zijn kinderen zorgende en troostende moeder, die de pijn verzacht en nieuwe moed geeft om op weg te gaan. Dan kan je opnieuw je idealen verwezenlijken. Zoals een moeder haar zoon troost, zo zal Ik jullie troosten...

Getuigen van het Koninkrijk

In feite is er in het verhaal van Lucas vijf eeuwen later iets soortgelijks aan de hand. Jezus gaat met zijn discipelen op weg naar Jeruzalem. Eerst zien we groep rondtrekken in het gebied van Samaria. We hoorden vorige week in de preek van Jaap Boeschoten dat er vanaf de tijd van de ballingschap tot in de tijd van Jezus vijandschap was geweest tussen de Samaritanen en de Joden. De Samaritanen waren volgens de Joden geen echte Joden. Ze hadden zich vermengd met vreemdelingen, ze hadden een verkeerde bijbel en een verkeerde tempel in hun ogen.

Als er dan een groepje Joodse mannen dat op weg is naar Jeruzalem in hun dorp aankomt, dan is het ook echt niet vanzelfsprekend, dat ze gastvrij worden ontvangen. De discipelen zijn woest daarover, wij zouden zeggen: een beetje narcistisch gekrenkt, als ze worden weggestuurd. Ze vragen aan Jezus: zullen we vuur uit de hemel laten komen om dit hele vermaledijde dorp te verwoesten? Maar Jezus wil daar niets van weten. "Jullie moeten je niet bezighouden met wraak. Jullie moeten getuigen van het komende Koninkrijk van God en die vrede nu al verspreiden. Je bent op weg met Zijn vrede, die je met de vredegroet aan mensen aanbiedt. Als mensen die groet van vrede weigeren – en dat is hun goed recht, wij zouden in onze tijd zeggen: dat zegt meer over hen dan over jullie, of zelfs nog een stap verder: dan geven ze daarmee hun eigen grenzen aan - Maar voor jullie geldt dan: geen man over boord. De vrede keert in dat geval gewoon bij je terug. Je schudt het stof van je voeten, zegt dat het Koninkrijk van Gods liefde op aanbreken staat en ga verder naar het volgende dorp".

De boze wereld in

Na deze openbare les van Jezus is het tijd voor een nieuwe, meer persoonlijke les.

Tweeënzeventig leerlingen stuurt Jezus er op uit. Zes keer twaalf. Twaalf, de twaalf discipelen, de twaalf stammen van Israël, de hele wereld. Zes keer, getallen van volheid en compleet zijn. De schepping is voltooid, de sabbatsvrede staat op aanbreken. En zijn leerlingen mogen daarbij een belangrijke rol spelen.

Twee aan twee gaan ze op pad, zonder bagage, zonder eten, zonder zekerheid. Alleen de vredegroet SALAM/ SJALOOM hebben ze in hun rugzak en die mogen ze overal waar ze komen rondstrooien. Waar hij wordt beantwoord, daar zal de vrede groeien en gaat Gods liefde wonderlijke dingen doen.

Leerlingen als kinderen, ze moeten ze in beweging komen, de wijde onzekere, vaak angstige en bedreigende wereld in. God als Moederlijke kracht die altijd in de buurt is, aanwezig is, om hen op te vangen, te sterken en te troosten als het verkeerd gaat.

Het gaat hier om een echte uitdaging: verlaat je vertrouwde wereldje met de voor jou zo bekende en veilige gewoontes en tradities. Stap als kwetsbare schapen een vijandige wereld vol met wolven in, met de vredewens om uit te delen en de liefde van God die daarvan de basis is. Niet de boze gezichten van mensen beantwoorden met je eigen boze gezicht omdat je gekrenkt bent door deze afwijzing, maar volop blijven staan in het geloof dat jij Gods in Gods kracht mag staan en Zijn / Haar uitverkoren kind bent. Dit is pas echt avontuur!

Wonderen zien en doen

De leerlingen komen terug met enthousiaste verhalen. Waar ze nog het meest van onder de indruk zijn is dat de demonen en boze geesten ook voor hen op de loop gaan, als ze de naam van Jezus laten vallen.

Maar een nieuwe les volgt: het is spectaculair en het zal zeker een kick geven, als je merkt dat je zo macht hebt over boze geesten en geestelijke ziektes en zo. Maar daar gaat het niet om. Voordat je het weet, ga je zelf op eigen houtje de strijd aan met die machten en krachten, en delf je het onderspit. Onderschat ze niet, die machten van het kwaad. Er is maar Eén die er boven staat en dat is God zelf, de Ene die Is en die zijn zal, die aanwezig is.

Dat heeft Jezus laten zien, op een manier die wij kunnen zien en navolgen. Door er te zijn en niet weg te kijken waar het moeilijk wordt. Door in Hem te zijn, te leven vanuit Zijn Geestkracht. Door **present en aanwezig** te zijn als God, en **in Christus** te leven, zoals hij dat van zijn leerlingen heeft gevraagd.

Vanaf vandaag wil ik aan Silo graag een nieuw woord meegeven, omdat ik dat deze week ook ontvangen heb, zomaar ergens in een boek dat ik in Friesland vond.

Het woord is: **inwezig zijn**. Dát woord nemen we mee, op reis, op weg naar mensen, dus ook op weg naar onszelf, als we vergeten, hoe het moet, hoe het mag: IN-WEZIG zijn, dat kunnen we, dat mogen we, dat zijn we als gemeente. Omdat Hij ons met brood en wijn, met zijn hele lichamelijke ons heeft geleerd om nú al in dat Koninkrijk van God, in de stad van Vrede te leven, te reizen, te oefenen.

Er is ook maar één grond om de reis in een boze wereld aan te durven: dat is die liefde, die alle verstand te boven gaat en al het kwaad overwint.

Het gaat hier niet om macht, het gaat om de geest van liefde. Zoals een moeder haar kind met onvoorwaardelijke zorg en liefde omringt, zo doet de Heer dat met ons. En weet dat jullie naam in dat hemelse koninkrijk is opgetekend en jullie je aan Haar daadkrachtige zorg mogen overgeven. Daarmee zul je wonderen zien gebeuren en soms er aan mogen bijdragen.

Laat dat genoeg zijn.

De wereld in

Waar we vandaag toe opgeroepen worden, is om uit het eigen vertrouwde patroon te stappen. Eens iets anders te doen, dan wat je ervaringen je zeggen, wat mensen van jou verwachten. Iets wat je nooit op eigen houtje zou durven, een paar lastige voorbeelden? :

- Hoe komt dat ik die bedelaar, die verkoper van de straatkrant bij de ingang van de supermarkt niet durf aan te kijken ?
- Hoe lang is het geleden dat ik heb gebeld of geschreven met hem / haar waar ik eigenlijk zo veel om geef?
- Waaruit blijkt het hoeveel ik iemand eigenlijk waardeer en regelmatig wat leer van wat hij of zij zegt?
- Wanneer hebben we aan onze eigen partner voor het laatst gezegd dat we trots op hem/haar zijn?
- Hoe zit dat met die persoon in mijn eigen gemeente waar ik steeds de naam van vergeet en waar ik toch niet gewoon op afstap?

Durf het aan, wees aanwezig zoals de Ene, vertrouw op de Christus die in jou leeft.

Wees inwezig voor jezelf en anderen en Hij, Vader en Moeder, zal jou wonderen doen ervaren.